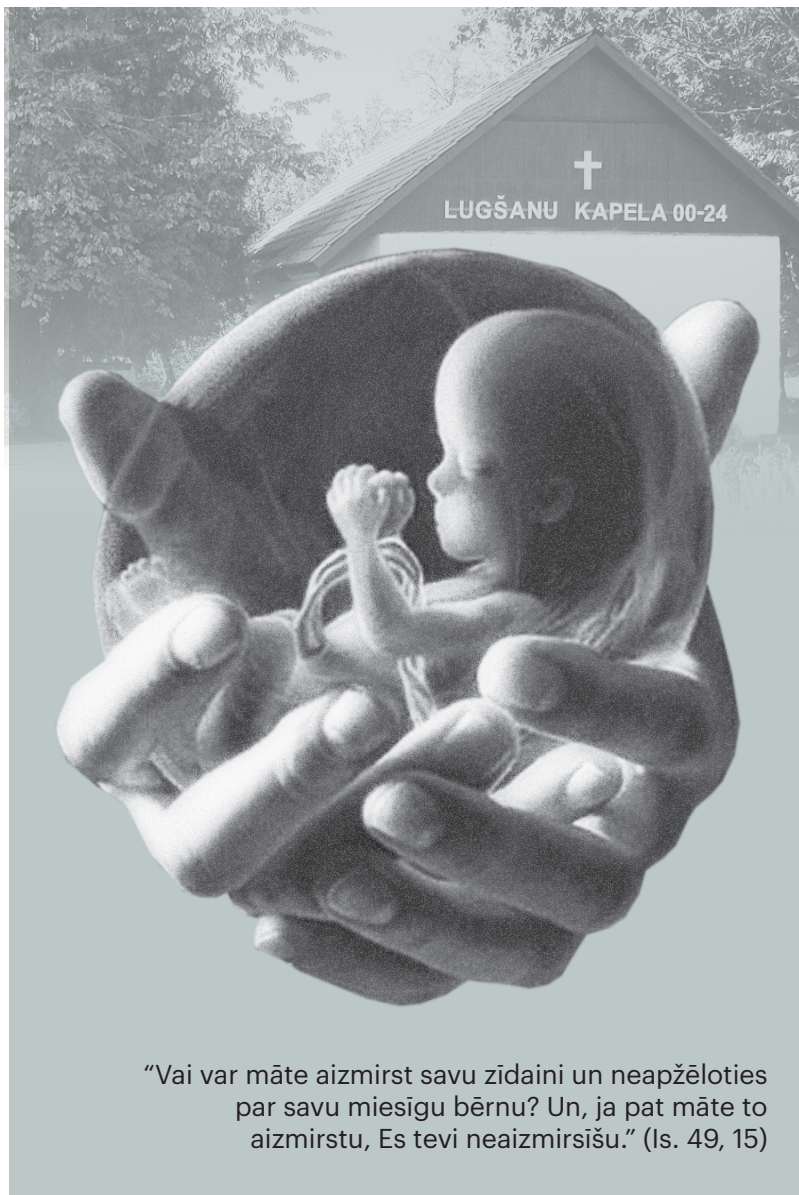

Marts 2017

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

“Vai var māte aizmirst savu zīdāini un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un, ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu.” (Is. 49, 15)

PIEDZIMUŠI NE - PIEDZIMUŠI

Dārgie Kristū, svētceļotāji uz Debesīm, šodien aicinu mazliet tuvāk sastapties ar Jēzus dzimšanas noslēpumu, kaut Kristus Dzimšanas svētki ir mums aiz muguras. Dzīvē tomēr redzams, ka šis noslēpums ir ļoti vajadzīgs. Kāpēc? Ik pa laikam sastopos ar cilvēkiem, kuri stāsta, ka viņi ir dzīvi (ir piedzimuši), bet sevi īsti neatrod tiesības un jēgu dzīvot. Šie cilvēki ļoti nomokās paši ar sevi, savām emocijām, bet liela ciņa notiek arī viņu attiecībās ar citiem. Tiek uzdots jautājums: „Kāpēc es dzīvoju?“, „Vai varu citiem ko lūgt?“, „Vai tiešām kāds grib draudzēties ar mani, pavadīt laiku kopā?“. Viņiem „sāp dzīve“!

Dažreiz uz jautājumiem viņi paši arī atbild: „Es nedrīkstu citus traucēt un uzbāzties“, „Cilvēki ar mani draudzēties nevēlas“... Šajos vārdos tiek ielikta doma: „Man nav tiesības dzīvot!“, „Man nav tiesības mīlēt un būt mīlētam!“ vai precīzāk – „Es sevi nemīlu, nepieņemu.“

Pamanāms arī tas, ka šīs eksistenciālās sāpes tiek paslēptas aiz vardarbības, agresivitātes (kaut vārdos), atkarības vai dažādu stimulatoru lietošanas (smēķēšana, alkohols, nekontrolēta ēšana, kafija). Dažreiz redzams, ka cilvēkiem nav spēka cīnīties ar dzīvi, tādēļ tie paliek mājās, nevienam neapmeklē un necenšas, lai kāds apmeklētu viņus. Tam līdzī nāk liela nomāktība, raudāšana, biežas galvassāpes... Šis izpausmes esmu redzējis gan pie jauniem cilvēkiem, gan arī pie 70 gadīgiem.

Visos šādos gadījumos ir ārkārtīgi svarīgi jautāt (Dievam, sev, citiem): „**Kādas ir šīs rīcības saknes?!?**“ Redzēt augļus (izpausmes) nav galvenais, pamatjautājums ir par saknēm, kas parasti ir apslēptas. Kaut esmu salīdzinoši jauns priesteris, pēc vairākām

šādām sarunām nākas secināt, ka aiz tā slēpjas **nepieņemta dzīvība** vai **mīlestības trūkums**. Vecāki vai tuvinieki šī cilvēka pārādīšanās pasaulē nav vēlējušies pieņemt.

ļespējams, māte baidījās no grūtniecības un negribēja ieņemt bērnu; varbūt bija pieņēmusi lēmumu ieņemt bērnu nogalināt. Tad tas bija kā šķēps, kas iedūra bērniņa sirdi tā, ka „izplūda no viņa dzīvība“ (sal. J 19,34).

Var saprast, ka tas bija mīlestības trūkums, jo Dievs dod dvēseli (rada cilvēku)

vienmēr aiz mīlestības un gatavo šim cilvēkam brīnišķīgu dzīvi: „...*Es zinu, kādas Man domas par jums, saka Kungs, miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat.*“ (Jer 29,11), „*Viņā Viņš mūs izredzējis pirms pasaules radīšanas, lai mēs mīlestībā būtu svēti un nevainīgi Viņa priekšā.*“ (Ef 1,4) utml. Diemžēl, nepieņemot cilvēku ar mīlestību, nestiprinot viņu mīlestībā un neļaujot atvērties mīlestībai, kura nāk no citiem, cilvēka sirdi (pat kopš ieņemšanas) var ļoti ievainot. Efekts būs vairāk vai mazāk redzams vēlāk.

Tādēļ ir tik nepieciešami nākt pie Dieva, kurš ir **DZĪVĪBAS DIEVS!** Viens no skaistākajiem Bībeles vārdiem, kas to izsaka, ir: „**Tu mīli visu, kas pastāv, un neko neienīsti no tā, ko esi radījis, jo, ja Tu kaut ko būtu ienīdījis, Tu to nebūtu radījis. Un kā gan kaut kas varētu pastāvēt, ja Tu to negribētu? Vai arī: kas saglabātos, ja Tu to nebūtu aicinājis? Bet Tu visus saudzē, jo viņi ir Tavi, KUNGS, KAS MĪLI DVĒSELES (DZĪVĪBU).**“ (Gudr 11, 24-26). Cilvēkam ir vajadzīga it kā otra piedzimšana. To var iegūt, lūgšanā un savās garīgajās ciņās skatoties uz Bērniņu Jēzu; uz Dieva Dēlu, kurš reāli iemiesojās

un bija Marijas un Jāzepa pieņemts! Viņam tika dotas tiesības dzīvot, augt, attīstīties (sal. Lk 2,40), arī tiesības pašam veidot savu dzīvi, atrast identitāti (sal. Mk 3,33-34; Lk 2,49;), atbildēt uz savas sirds ilgām (sal. J 2,40; Lk 22,15; J 4,7). Skatiens uz Bērniņu Jēzu var iedrošināt sacelties pret dzīves nomāktību un iesākt pilnvērtīgu dzīvi.

Viens no praktiskiem veidiem, kā ļaut Dievam dziedināt savas sirds (pat bērībā iegūtās) brūces, ir lūgties – nēsāt kādu (pat sevi pašu) caur deviņiem mēnešiem Jauņavas Marijas klēpi! Man tas asociējas ar bildi, ko redzēju pie saviem vecvecākiem, proti, cāliši, kas atņemti no savas mātes – vistas, tiek palikti zem lielas spuldzes, kas tos silda. Un tiešām tie aug un dzīvo! Vērts ieskatīties arī grāmatā, kura dažiem „izglāba dzīvību“: **N. Astelli Idalgo „Mana klēpja auglis“.**

Dažreiz ceļā uz iekšējo dziedināšanu ir vajadzīga konsultācija ar speciālistiem no ārpusē (terapija), jo cilvēks pats ne vienmēr ir spējīgs nosaukt un saprast to, kas viņā notiek vai notika bērībā. Aizsardzības mehānismi dara savu... Vairākas reizes esmu bijis liecinieks situācijām, kad ticīgs cilvēks saka: „Mani var dziedināt tikai Dievs“. Mazliet pārsteidzoši tas izklausās no veca cilvēka lūpām, kas gadiem gaida

šo dziedināšanu no Dieva, bet nav iemācījies atklāti pastāstīt, kas viņam sāp, vien „apber“ visu ar biezu dievbijības kārtu. Zinu, ka, lai „izvemtu“ naida, mīlestības trūkuma vai ilūziju indi, tas prasa daudz. Bet inde ir inde, tā bojā sirdi. Tikai uzdrīkstēšanās iet šo ceļu, var atbrīvot vietu kam citam: „...*Ciāna žēlojas: «Tas Kungs mani ir atstājis, Tas Kungs mani ir aizmirsis!» Vai var māte aizmirst savu zidaini un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un, ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu. Redzi, abu Savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis; tavi mūri ir vienmēr Manā priekšā.*“ (Is 49, 14-16) Atbrīvota sirds (nevis ausis!) ļauj sadzirdēt, ka **Dieva mīlestība ir miljoniem un miljardiem reižu lielāka** nekā manu nabadzīgo vecāku, tuvinieku vai draugu mīlestība, kuras trūkuma dēļ sirds līdz šim nevarēja elpot ar „pilnu krūti“.

Nāc, Svētais Gars, un palidzi visiem, kam tas ir vajadzīgs, (arī caur šo rakstu) sadzirdēt: „**JUMS VAJAG NO JAUNA ATDZIMT!**“ (J 3,7) un pieņemt spēku, ko šai piedzimšanai dod Jēzus Kristus nāve uz Krusta, kuras laikā katra cilvēka vārds tika izgriezts caur naglām uz Jēzus abu roku plaukstām (sal. Is 49,16). Amen.

Priesteris
Pāvils Kamola

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola

TREŠAIS NOSLĒPUMS. SIRDS LAIKA APSTĀKĻI

Jautājumu uguns kuram apkārt
apsēdušies izsalkuši bērni,
lai ieklausītos vērša un ēzeļa pasākā
par dievišķo Sauli, kura paslēpās
aiz cilvēciskuma mākoņiem.

Pēc kāda laika tie saprata:
vajag stipri pūst ar ticības vēju,

lai varētu sildīt cerības puķes,
līdz parādīsies mīlestības augļi.

Bet kamēr to vēl nav,
atliek kopā ar tiem
ēst ilgu sienu.

P.S.
Vai mājdzīvnieki pastāstīs viņiem,
ka vislielākais Karstums
ir Sestajā Stundā?

„MĒS MĀCĀMIES SAŅEMT DIEVA ŽĒLASTĪBAS”

Zariņu ģimeni (attēlā) nevar nepamanīt. Viņu ir daudz (būs vēl!), un visi ir pārsteidzoši, talantīgi un skaisti. Šoreiz saruna ar Ingunu un Aivaru – ģimenes balstiem, kas ir gudri vecāki saviem četriem bērniem.

Kā sākās jūsu garīgais ceļš?

Aivars: – Mani nokristīja bērnībā – uz šo soli vecākus pamudināja vecāmāte. Vecvecāki nāk no Latgales, tāpēc katoļticību uztvēru kā savējo. Līdz 16 gadu vecumam to nezināju, bet tad tēvs pastāstīja, ka esmu kristīts un man ir iedots otrs vārds – Antons. Bērnībā Dievam biju atvērts. Lai gan dzīvoju nereligiķiskā vidē, pret ticību iebildumu nebija. Pieļāuju, ka tā bija žēlastība, ko saņēmu līdz ar kristības sakramentu. Kopš piecpadsmit gadu vecuma iesaistījos folkloristu kustībā, saistībā ar latviešu folkloru izveidojās mana identitāte. Daudzkārt jutu, ka mani kāds vada, izbaudīju “šeit un tagad” stāvokli, ka man ir visi nepieciešamie resursi, Dieva pieskāriens.

Inguna: – Mans vectēvs no mammas puses kādu laiku bija adventists, omīte – luterāne. Tēva radī nāca no Lazdonas luterāņu draudzes, kaut ticību viņi nepraktizēja. Atmosfērā laikā ar mammu un tēti gājām uz Ziemassvētku dievkalpojumiem, bet tas bija virspusēji – lai skaisti sirdij, svētku noskaņai. Uzrunāja filmas un skaņu ieraksti par Jēzus dzīvi, var teikt, pirmo reizi apzinājos, kas Viņš ir. Sirdī, zemapziņā palika ilgās meklēt Dievu.

Aivars: – Inguna uzskatīja, ka jālaulājas luterāņu baznīcā, es nevēlējos mainīt katoļticību. Nestridējāties, bet sarakstījāties

dzimtsarakstu nodaļā. Piedzima Liesma, pēc trim gadiem – Lauma, spriedām, ka bērni būtu jānokrista. Šai laikā iepazinās ar priesteri Rihardu Rasnaci. Viņš uz Ērgļiem brauca vadīt Sv. Misi, es Ērgļos vadīju folkloras kopu. Tā kā laiks abām aktivitātēm sakrita, priesteris mani ņēma līdz savā mašīnā. Viņš bija ļoti atvērts, nekad neko neuzspieda, ceļā daudz runājām. Kad priesteris svinēja 30 gadu jubileju, viņš uzaicināja manus draugus spēlēt pasākumā. Kopā ar “Maskačkas spēlmaņiem” dzimšanas dienas ballītē ierados spēlēt arī es. Mani nostiprinājās pozitīvs priekšstats par katolicismu un ticību vispār. Par to runājām ar Ingunu, viņa piekrita kristīt bērnus un laulāties katoļu baznīcā.

Inguna: – Izgājām pirmslaulību kursu, pats svarīgākais notika vienā dienā – tika nokristītas meitas, es, un pēc Mises mūs salaulāja. – Jūsu pienākums ir svētdienās būt baznīcā, – pēc tam teica priesteris. Tikām iesaistīti draudzes korī, vēlāk nāca Alfa, Kāna, pamazām visā ieaugām, sākām kalpot paši.

Aivars: – Kāna iedeva pozitīvu grūdienu mūsu kā pāra attiecībās. Līdz tam nejutos kā ģimenes galva, Kāna deva izpratni, kā būtu jābūt. Līdz laulībām mūsu attiecības lēnām gāja uz leju, ieejot Baznīcas vidē, attiecību attīstības virziens mainījās. Būtiski mainījās arī bērnu uzvedība, meitu attieksme pret dzīvi un pasauli. Viņas iemācījās lūgties, Kānā bija atsevišķas nodarbinātības jauniešiem, kas formēja viņu uzskatus.

Inguna: – Kopā ar Aivaru agrāk piedalījāties arī Gregorikas nometnēs. Tās noti-

ka Āraišos, un tajās piedalījās gan luterāņi (gregorisko dziedājumu speciālists Guntars Prānis), gan katoļi (komponists Rihards Dubra). Desmit gadu garumā ik vasaru tur bijām. Svēto Rakstu lasījumi, psalmu dziedājumi, lekcijas – to visu tur baudījām, kaut paši tolaik bijām folkloristi.

Vai pēc laulības mainījās uzskati saistībā ar ģimenes plānošanu?

Priesteris par šiem jautājumiem ieteica aprunāties ar Genovefu Šadri. Līdz tam biju izmēģinājusi dažādus kotracepcijas līdzekļus – spirāli, tabletes – pēc laulībām izšķīrāmies par dabīgo ģimenes plānošanu. Sākām to praktizēt, bet “iekritām”. Metodi īsti nebijām apguvuši, un, kad paliku stāvoklī, biju apvainojusies uz Dievu. Mums bija divi bērni, likās – pietiek, trešajam nebiju gatava. Protams, tas bija tikai mirklis, jo domu par bērniņu drīz pieņēmu. Sākotnējās emocijas tomēr atsaucās vēlāk, kad piedzima Rasa. Viņa bija īsts spridzeklis, prasīja ārkārtīgi daudz uzmanības, viņa bija hiperaktīva. Mēs abi un lielās meitas uz pārmaiņām ar viņu darbojāties, jo bērns pa dienu gulēja vien pāris stundas. Ar savu attieksmi ļāvām

saprast, ka Rasa ir ļoti, ļoti gaidīta un mīlēta, pēc pusgada pūlēm meitas uzvedība mainījās, viņa pamazām norima.

Bet Rasas dzemdības gan bija visvieglākās un pareizākās, iespējams, tāpēc, ka gaidībās cītīgi lūdzos Rožukroni un viņa bija pirmais bērns Dieva svētītā laulībā.

Vai kā ģimene turpmāk bijāt atvērti auglībai?

Dievs vadīja un rosināja, ka esam atvērti bērniem. Mūs sasniedza kristīgas zināšanas par kotracepciju, ka tās lietošana ir pret-runā Baznīcas mācībai.

Esam divus bērnus gaidību laikā arī zaudējuši, un tas bija ļoti sāpīgi. Pēterim bija gadiņš, kad nākamā bērna dēļ nācās viņu atraut no krūts. Upurēju dēla labsajūtu, bet izrādījās, ka velti. Organisms, iespējams, bija izsūkts un novājināts. Bija arī neliels negadījums uz ceļa, kad krustojumā, padodot braucamo atpakaļ, satricāmies ar aizmugurē stāvošo mašīnu. Tas bija ļoti mazs trieciens, nebija pat buktes, bet auto vadītājs uztaisīja scēnu. Kā teica daktere – Dievs zina, ko dara, pats paņēma.

Pēc neveiksmēm tik un tā pieturējāties

Inguna un Aivars kāzu dienā 1995. gada 19. maijā.

Aivars kopā ar bērniem – Rasu, Pēteri, Laumu un Liesmu – pie Smececes kroga 2015. gada 16. aprīlī.

pie dabīgās ģimenes plānošanas. Sākumā šķita ļoti viegli, atbilstoši hormonālajiem stāvokļiem, sievietes „augšā – lejā” izjūtām, bet pēdējā laikā radās pretējas domas. Likās, ka tiek nests liels upuris, aturēšanās gan emocionāli, gan fizioloģiski šķita apgrūtināša. Dievs drīz visu sakārtoja pa savam.

Bijāt pārsteigti par bērniņa pieteikšanos?

Aivars: – Ne visai (smaida). Tikai uztraucāties, lai viss noritētu labi.

Inguna: – Iekšējās sajūtas ne vienmēr ir noteicošas. Gaidot Laumu, jutos ideāli, bet septītajā mēnesī mani pēkšņi ielika slimnīcā uz saglabāšanu. Gaidot Rasu, bija tik grūti un smagi, bet daktere apgalvoja – viss kārtībā, grūtniecība rit ideāli. Varbūt šīs pretrunīgās izjūtas ir tāpēc, lai es pati piebremzētu, mazliet noklusinātos un iedziļinātos.

Ar atvērtību dzīvībai sevi bieži jānoļiek malā, jākalpo.

Pirms gada bija doma – censties bērnu apzināti neieņemt. Rūpju ir gana, darbu daudz, nervi ir nopriegoti. Pagājušais gads bija dvēseliski un garīgi piepildīts, gribējās turpināt izziņas ceļu, iet kalpot baznīcā, visā iesaistīties, padziļināt ticības dzīvi. Jautājot, kas ir mans aicinājums, teorētiski gan atzinu, ka tā ir ģimene. Mums ir četri bērni, un šis aicinājums joprojām ir spēkā – par bērniem ir jā rūpējas, lai cik lieli viņi būtu. Kad pieteicās mazulis, Dievs mani at-

kal bez liekiem jautājumiem nolika pie vietas. Mana misija un piepildījums ir ģimene.

Esi gan kādreiz strādājusi arī algotu darbu.

Esmu strādājusi par skolotāju, bet tas nebija man piemēroti. Īpaši, kad strādāju ar problemātiskajiem bērniem, atnākot mājās, jutos *beigta*. Pirmo reizi sapratu, ko nozīmē savilkti pleci. Pēc stundām pulksten divos no spriedzes biju burtiski čokurā. Būt skolotājam ir Dieva dāvana, bet man talanta darboties ar svešiem bērniem nav. Pašlaik esmu sapratusi, ka patik redzēt tekstus. Palīdzu vīram viņa darbos.

Aivars: – Kad mums vēl bija trīs bērni un Inguna devās uz darbu ārpus mājas, tās bija problēmas. Ģimenes ligzda palika neap rūpēta, tas nebija risinājums. Protams, paliekot mājās pie ģimenes, aktuāls ir jautājums par sociālajām garantijām – kādas tās ir mātei, kas visu mūžu ir audzinājusi bērnus un nav strādājusi algotu darbu. Šobrīd cenšamies strādāt kopā. Inguna palīdz manos darbos. Viņa ir mana “kvalitātes kontrole”. Esam nodibinājuši ģimenes uzņēmumu tulkošanas jomā. Tas palīdz tuvināties arī kā pārim, jo ir kopīgi risināmi jautājumi.

Esmu pārliecināts, ka, dodot bērnu, Dievs dod arī svētību un līdzekļus bērna audzināšanai. Mums ir tikai jānotic un jāie mācās saņemt Viņa žēlastības.

**Inese Elsiņa,
Anša Kluča un personiskā
arhiva foto**

NEDZIMUŠĀ BĒRNA GARĪGĀ ADOPCIJA

25. martā Baznīca svin Kunga pasludināšanas svētkus (deviņi mēneši pirms Ziemassvētkiem) – dienu, kad Dievs iemiesojās caur Svēto Garu. Šai dienā cilvēki sāk lūgties par nedzimušajiem bērniem, notiek Garīgā adopcija. Arī mēs savā draudzē varēsim pievienoties nozīmīgajai lūgšanai.

Tā ir visskaistākā dāvana, jo šis lūgšanas augļus var redzēt Debesīs. Tā ir pašai dzīva norise, jo cilvēku, par kuru lūdzamies, mēs nepazīstam un varbūt nekad arī nesatiksīsim. Šī lūgšana ir svarīga, jo tā tiek vēltā bezvainīgajam un visvājākajam.

Lūgšana glābj dzīvību. Slavenā dziedā-

tāja un komponista Andrea Bočelli dzīvība arī tika paglābta no aborta.

Pateicoties mīlestībai, ticībai un lūgšanai, šogad mēs Latvijā klātienē varēsim priecāties par viņa brīnišķīgo balsi, kas pasauli dara skaistāku. Andrea Bočelli kādā no koncertiem dalījās savā stāstā: „*Jauna sieviete bērna gaidībās nokļuva slimnīcā, jo viņai bija apendicīts. Ārsti lika ledus paketes uz viņas vēdera un ārstēšanas noslēgumā ieteica veikt abortu. Viņuprāt tas būtu labākais risinājums, jo bērns varēja piedzimt*

ar defektiem. Jaunā un drosmīgā sieviete tomēr atteicās no aborta un laida pasaulē bērnu. Šī sieviete bija mana māte, un bērns biju es. Varbūt neesmu objektīvs, bet varu teikt, ka tā bija pareiza izvēle. Un ceru, ka tas dos drosmi arī citām mātēm, kuras piedzīvo grūtibas, bet vēlas saglabāt sava bērna dzīvību.”

Aicinu būt atsaucīgiem! Lai jūsu mīlestības pilnās sirdis uzņem mazo bērnu, kurš gaida palīdzību!

Māsa Emanuēla

„LŪGŠANA IR KĀ ĶIEĢELIS MŪRĪ PRET ĻAUNUMU”

Ik pa laikam sabiedrībā uzvirto diskusijas par abortiem – atļaut vai aizliegt, pieļaujama vai attaisnojama rīcība. Droši vien katrs pa televizoru ir redzējis sieviešu gājienus, pieprasot tiesības veikt abortus, nesot lozungus – „Ar savu ķermeni varu rīkoties pēc pašas ieskatiem”. Rodas jautājums – vai ar savu ķermeni? Man vienmēr ir gribējies šo saukli pārfrāzēt, nosaucot to istajos vārdos: „Laujiet mums nogalināt savus bērnus!” (Skan briesmīgi.)

Kā atsvars šai pret dzīvību vērstajai kustībai katoļu baznīcā jau kopš 1987. gada ir iedibināta Garīgā adopcija, kas nozīmē, ka deviņus mēnešus vienu Rožukroņa daļu katru dienu velta īpašai lūgšanai nedzimušā bērna nodomā, papildus uzņemoties vēl citus kalpojums – gavēni, biežas grēksūdzes, aizlūgumus.

Arī mūsu draudzē pagājušajā pavasarī zināms skaits draudzes locekļu salika solījumu par Garīgo adopciju. Es šo solījumu devu tikai sev, lūdzoties kopā ar viru, kurš

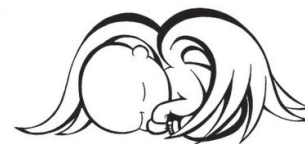
solījumu bija devis baznīcā. Lūdzoties katru vakaru, visu laiku paturējām prātā mūsu pāvesta Franciska vārdus, ka šī lūgšana ir kā ķieģelis mūrī pret ļaunumu un iznīcību.

Manuprāt, šī lūgšana atšķiras no citām, ko mēs vēltām saviem tuviniekiem un draugiem, un kas arī, protams, nāk no sirds, bet tomēr ir ar neapzinātu egoisma devu, jo, ja padomā, būtībā mēs bieži lū-

dzam paši par sevi – lai mans tuvais cilvēks izveseļojas, lai atmet kaitīgos ieradumus, lai atgriežas, jo tad arī man nebūs jācieš.

Lūgšana par nedzimušo bērnu ir absolūti nesavtīga. Šis kalpojums, kas ārēji nav redzams, kura rezultātu mēs reāli neuzzināsim, paliek starp mums un Jēzu ticībā, pārliecībā, ka neviena lūgšana nav bezjēdzīga, katra nes augļus. Un es ticu, ka arī mūsu lūgšanas ir nesušas augļus, ka ir mātes, kuras, nerealizējušas savu sākotnējo nodomu atbrīvoties no bērna, tagad tur rokās savus mazuļus un ir laimīgas par lēmumu saglabāt dzīvību.

Ilze Kloppe

SVĒTĀ JAUNAVA MARIJA – DIEVA MĀTE

Šāda bija tēma otrajai slavēšanai, kas 13. februāra vakarā notika Madonas katoļu draudzē, pulcējot ticīgos ne tikai no Madonas, Gulbenes, Smiltenes un citām vietām, bet arī vienojot dažādas konfesijas.

Kopīgā slavēšana, lūgšana, sadraudzība bija kā mazs apliecinājums mūsu mīlestībai pret Dieva Māti, lai varētu saņemt žēlastību visi tie, kas Viņas sirdi apvainojuši ar pieciem zaimiem.

Domāju, ka Dievmāmiņa priecājās par mūsu kopā būšanu, jo vakars bija harmonisks, skaists, labi sagatavots, ar profesionālu muzicēšanu. Daudz balsīgu „Stundiņu” dziedājumu negadās dzirdēt bieži, draudzēs tas vispār sāk izzust, un jaunākā paaudze pat nezina, kas tās tādas – „Stundiņas”.

Priesteris Pāvils mācībā lika aizdomā-

ties par daudziem jautājumiem. Piemēram, – Ko man darīt ar šo noslēpumu, ka Marija ir Dieva Māte? Dieva Māte, kura vispirms klausās, ko Dievs saka, – Kā man to iemiesot savā ikdienā? Kā atrast laiku un vietu Dieva Vārda dzirdēšanai? Kā veltīt visu to, kas man ir darbs, ģimene, domas, prieks vai grūtības, Marijai? Kā atdot savu dzīvi Viņai? Kā ieraudzīt, cik plaša ir Marijas sirds? Kā Viņa veido kopienas – lūdzoties ģimenē, draudzē, starp draudzēm, starp visiem, kas nebaidās Viņai uzticēties!

Un to mēs jau šajā vakarā piedzīvojām un sajūtām – ejot pie Bezvainīgās Jaunavas Marijas Sirds, Viņa ņem savus bērnus savā patvērumā.

Slavēšanas vakaru neiztrūkstoša sastāvdaļa ir Rožukronis, jo uz šo lūgšanu norādīja Fatimas Dievmāte. Uzlūkot Dieva

žēlastību Rožukroņa pārdomās šoreiz aicināja Gulbenes draudzes prāvests Andžejs.

Adorāciju klusumā un slavēšanu ir grūti aprakstīt, jo tajā ir jābūt, jāpiedzīvo, kā Jēzus pieskaras sirdij, to atbrīvo, dziedina un iepriecina, jo Viņš ir klātesošs mūsu vidū Visvētākajā Sakramentā. Tieši tāpat kā pie bagātīgi un skaisti klātajiem sadraudzības galdiem – bija jābūt, jāgaršo un jābauda, cik Dievs ir šodien un vienmēr ļoti, ļoti labs!

Sirsnīgs paldies Madonas draudzei un prāvestam Pāvilam par viesmīlīgo uzņemšanu un vakara sagatavošanu! Tajā varēja redzēt, just un baudīt stipras draudzes un kopienas, kura grib kalpot Dievam un saņem tuvākajiem, augļus.

**Pateicībā par piedzīvoto –
Astra no Gulbenes draudzes,
Līgas Irbes foto**

BĪBELES STUNDA PADZIĻINA TICĪBU

16. februārī apritēja gads, kopš mūsu draudzē notiek Bībeles stundas. Ik otdienu pēc Mises interesenti pulcējas, lai izzinātu Vārdu. Bībeles stunda ir priestera Pāvila iniciatīva, kas guvusi atsaucību un uzticību. Dalībniekiem lūdzu padalīties, kāpēc.

Aija Mālniece: – Atceros, ar kādu motivāciju uz Bībeles stundu nācu pirms gada – lai redzētu, kā izpaužas ticība un būtu kopā ar draudzes locekļiem. Jau tad sapratu, cik svarīgi ir turēties kopā. Tikai pirms neilga laika Bībeles stundā notiekošo sāku izbaudīt vēl citādi. Bija jāpaiet brīdim, lai „sadrudzētos” ar Vārdu.

Bībeles stunda dod iespēju saprast, cik Dieva Vārds ir neizsmeļams un ieraudzīt, ka tas palīdz iepazīt arī sevi. Man ir svarīgi saklausīt, ko konkrētais Vārds tobrīd saka. Un vēl – mājās klusumā kādam pārdomu fragmentam veltīt 30 minūtes ir praktiski neiespējami, arī tāpēc par Bībeles stundu priecājos.

Veneranda Peļņa: – Cilvēkam ir jā rūpējas, lai saņemtā ticības dāvana viņā nostiprinātos. Lielākais balsts mums, ticīgajiem, ir Svētie Raksti. Ticība top no Dieva Vārda klausīšanās, draudzē tas no-

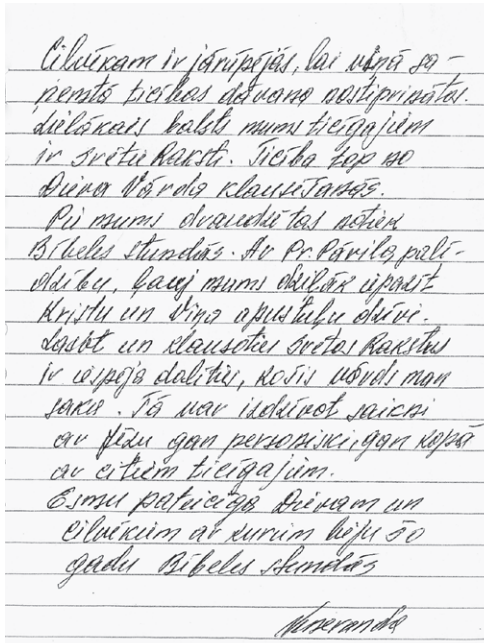
tiek Bībeles stundās. Ar priestera Pāvila palīdzību dziļāk iepazīstam Kristu un Viņa apustuļu dzīvi. Lasot un klausoties Svētos Rakstus, ir iespēja dalīties, ko Vārds saka.

Tā var izdzīvot saikni ar Jēzu gan personiski, gan kopā ar citiem ticīgajiem. Esmu pateicīga Dievam un cilvēkiem, ar kuriem Bībeles stundās biju šo gadu.

Diāna Dzene:

– Bībeles stunda man ir kā kopā būšana ar draudzi Kristus Vārdā. Sākotnēji likās, ko var tik ilgi sēdēt pie maza teksta gabaliņa un apcerēt to, bet izrādās, ka var, un tas ir kā domu ceļojums atmiņās, asociācijās un esošajās dzīves norisēs.

Daloties pārdomās un lūdzoties uz izlasītā Svēto Rakstu pamata, mani Bībeles stunda bagātina, satuvina un palīdz vēl vairāk iemilēt brāļus un māsas. Novēroju, ka pārdomājot Vārdu, viens kavējas sadzīvīskās atmiņās, cits ir cilvēku rīcību pētnieks, vēl kāds caur skaitļu un zīmju kopsakarībām izvelk Dieva unikalitāti, Vārdu tulko caur pasaules un kultūras skatījumu vai kā daudzi – uztver lasīto kā Dieva vadību ikdienā. Dzirdētais liek priecāties par Dieva kā Radītāja neizmērojamo gudrību.

SAKĀRTO LŪGŠANU KAPELAS ALTĀRI

Kopš laika, kad Madonā tika atvērta Lūgšanu kapela (2011. gada aprīlī), tās altāra noformējums nebija mainīts. Bija pieņācis brīdis jaunam skatījumam un svai-gām pārmaiņām. Tās norisinājās 8. februāra vakarā, kad tika nomainīts monstrances un krusta apkārtējais veidols. Novērtējot iepriekšējo meistaru rūpīgo darbu, iztīrot sakrājušos putekļus, pieliekot jaunu domu, altāris ieguva savu tagadējo izskatu.

Kamēr draudzes viri veica darbus, aizgādību par Vissvētāko Sakramentu uzņēmās mūsu mīļās māsas Emanuēla un Gabriēla no Antoniāņu kongregācijas. Ar savām

lūgšanām māsas stiprināja notiekošo, adorēja Jēzu Vissvētākajā Sakramentā. Kad darbi bija pabeigti, ieslēgtas gaismas un redzams kopējais noformējums, parādījās neparasts skats: aiz atjaunotā svētā krusta bija izveidojusies tāda kā Golgātas kalna aina – līdzās Jēzus krustam ēnā bija redzami vēl divu krustu atveidi. Bieži vien cilvēciskā domāšana nevar paredzēt to, kas parādās zīmīgi un mums pašiem neplānojot, kad pie veidošanas savu roku pieliek Dievs. Tā tas bija noticis arī šoreiz, kad Tēvs it kā vēlreiz vēlēja mums norādīt uz sava Dēla ciešanām.

Vita Bartuševiča

SENIORU BROKASTĪS GAIDĪTI VISI

Dievs mīl mūs katru: gan bērnus, gan pieaugušos, gan tos, kuru spēku un enerģiju paņēmuši nodzīvotie gadi. Debesu Tēvs draudzes senioriem sagādājis skaistu dāvanu – senioru brokastis.

Katra mēneša trešajā trešdienā pēc rīta Sv. Mises kopā ar priesteri Pāvilu pulcējamies svētceļnieku mājiņā uz agapi – dzeram tēju vai kafiju, baudām līdzpaņemto un īpaši gardo ķirbju biezzupu. Kad miesa sātināta, laiks parūpēties par dvēseli. Katrā tikšanās reizē pārrunājam noteiktu tēmu. Esam runājuši par Rožukroņa lūgšanu, Sv. Elizabeti no Ungārijas, priesteri – mocekli Litaunieku, Dievmātes vēstījumiem Fatimā. 11. februāra brokastis runājām par notikumiem Lurdā, kad 1858. gada 11. februārī Dievmāte parādījās Bernadetei Subirū un atklāja dziedinoša ūdens avotiņu. 15. martā runāsim par La Salettes notikumiem – 1846. gada 19. septembrī Dievmāte parādījās Fran-

cijā un deva vēstījumus. Bērniem Dievmāte atklāja, ka Dievs redz mūsu darbus, domas un atklāj sekas, kuras izraisa mūsu rīcība. Galvenais aicinājums La Salettē – nožēlojiet grēkus, gandariet un atgriezieties pie Dieva!

Vēlos iedrošināt draudzes seniorus apmeklēt mūsu brokastu tikšanās. Protams, esam aizņemti darbos, apmeklējam baznīcu, lūdzamies, bet reizēm sajūtamiem vientuļi, noskumuši un tuvinieku nesaprasti. Dievs tomēr mūs radijis mīlestības attiecībām, Viņš grib mūs iepriecināt, uzrunāt caur citiem cilvēkiem un notikumiem. Ir jauki un svētīgi būt sadraudzībā kā vienai ģimenei, sēdēt pie viena galda un brīvā gaisotnē pārrunāt ticības jautājumus. Un nav jāraizējas, ka priesteris lūgs runāt par attiecīgo tēmu tam, kurš to nevēlas vai nejūtas gatavs. Viss notiek pēc brīvas gribas. Lai Dieva Gars mūs vada, stiprina un iepriecina!

Genovefa Šadre

HARIZMĀTISKĀS SLAVĒŠANAS VAKARS RĪGĀ

Februāra beigās bijām aicināti piedzīvot harizmātisko slavēšanu Rīgā, Kristus Karaļa draudzē. Šoreiz pasākums bija veltīts Latvijas ģimenēm, īpašu uzmanību veltot vīriem un tēviem. Ar to aizsākās arī vīru konference, kurā īpašs viesis bija Krakovas arhidiecēzes bīskaps Gžegožs Rišs. Poļu arhibīskaps celebrēja Svēto Misi un pārdomas veltīja draudzības un mīlestības saistēm.

Pasākums aizsākās ar aizsardzības lūgšanu vakaram, pēc tam pavadot laiku adorācijā un slavēšanā, piesaucot Svēto Garu un tā izliešanos. Tiešām bijām piepildīti ar prieku un no sirds slavējām Dievu gan enerģiskās dziesmās, gan dejā. Īpašs likās brīdis, kad notika aizlūgumi par vīriem, aicinot viņus nākt priekšā, lai priesteri lūgtos par viņiem individuāli. Sievietes šai laikā lūgšanā pacēla plīvojošus karogus – dažādās

skaistās krāsās, tādā veidā slavējot Kungu. Vakara noslēgumā neizpalika arī sadraudzība pie silta zupas šķīvja un līdzpaņemtā mielasta. Jāpiebilst, ka neatņemama sastāvdaļa šiem braucieniem ir arī ceļā pavadītais laiks – gan kopējas lūgšanas, gan sarunas, kas ļauj labāk iepazīt brāļus un māsas draudzē. Parasti mājupceļā ir vēlēšanās turpināt slavēt, jo prieks un laimes sajūta ir gan uzlādējusi, gan apreibinājusi. Kādu brīdi varējām pat tikai skatīties debesis, spožajās zvaigznēs un kā bērni priecāties par Dieva Varenumu.

Nākamais harizmātiskās slavēšanas vakars Kristus Karaļa draudzē Rīgā notiks 12. maijā un būs veltīts sievietēm.

**Mārīte Kampāne,
Aivara Zariņa foto**

GAVĒNIS AICINA BAGĀTINĀT TICĪBU

**„Ko lūgšana ar neatlaidību lūdz, to nopelna gavēnis un saņem žēlsirdība”.
(Svētais Jānis Hrizologs)**

1. martā ar Pelnu trešdienu iesākām Lielo gavēni. Gavēņa laikā esam aicināti vairāk atdzīvīnāt un bagātināt savu ticību. Lai tuvinātos Kristum, Gavēņa laikā centīsimies biežāk piedalīties Svētajā Misē, pārdomu un lūgšanu laiku palīdz izdzīvot arī Krus-

taceļš un “Rūgtās asaras”. Lai šis vērtīgais periods nebūtu pavadīts tukšumā, varam veikt arī kādu apņemšanos savas garīgās dzīves padziļināšanai, piemēram, veltīt laiku garīgās literatūras lasīšanai.

Ieskatīsimies draudzes bibliotēkas grāmatu sarakstā un atradīsim šim laikam piemērotu lasāmvielu! Lūk, daži ieteikumi: **„Sirds atrod vārdus gavēni”** – grāmata par

Gavēņa laiku, žēlsirdības darbiem, lūgšanu, krustu un cerību uz augšāmcelšanos, **„Dzīvais krustaceļš”** – Kunga Jēzus ciešanu apceres un lūgšanas, Dr. Jerumanis J.

„Upuris par brāļiem” – grāmata par bīskapu Boļeslavu Sloškānu, **„Priesteris un moceklis Vladislavs Litaunieks – Kristus kviešu grauds”**, Tēvs Slavko Barbaričs **„Gavēnis”**.

Šai laikā līdz pat Klusajai sestdienai, draudzes mājas bibliotēkā ir pieejams arī īpašs kalendārs gavēņa laikam. Tajā ir vārdi garīgām pārdomām un gavēnim piemērotas receptes, kuras iesaka Latvijas klostermāsas, Rīgas un Jelgavas kūrīju pavāri, arī mūsu

māsas Emanuēla un Gabriēla. Varbūt kāds dažādu imeslu dēļ vēl nav varējis aiziet uz draudzes māju un iepazīt bibliotēku – kopš februāra bibliotēkas grāmatas „nāk” uz baznīcu. Ir tikai jāieskatās literatūras sarakstā (baznīcā uz soliem), jāizvēlas grāmata un jāpiezvana pa tālruni numuru 29592234. Grāmata jums tiks piegādāta uz baznīcu!

Noslēgumā vēl kāds Gavēņa laika domu grauds. Svētais Leons saka: „Lai mūsu atteikšanās nav skumja, bet svēta patiesā priekā un pateicībā”. Svētigas atlikušās Gavēņa dienas!

Valentina Ločmele

IZLASĪTA GRĀMATA. „DUNA”

„Vārds „vēsture” sevī ietver vārdu „vēstīt” un vēstīt var jebkas un jebkurš: dzelondrātis mežā, ierakumi, muzejs, ozols, cilvēki – notikumu liecinieki. Kamēr ir, kas vēsta, vēsture ir dzīva,” saka latviešu rakstniece Inga Ābele.

Vēstures romānu sērijā „Mēs, Latvija, XX gadsimts” klajā laists Ingas Ābeles romāns, kas vēsta par 1949. gadu Rīgā, Sēlijā un Latgalē un kurā Daugavas, cilvēku, sugas rikšotāju likteņi un brīvības alkas savijušās kopā vienā spēkpilnā vārdā „Duna”.

Inga Ābele ir dzimusi Rīgā, strādājusi Oktes zirgaudzētavā. „Zirgs,” saka rakstniece, „vienmēr bijis cilvēka uzticams pavadonis, barotājs bada laikos, kara biedrs armijā.” Viens no romāna varoņiem ir *Run Hill Dune* – amerikāņu rikšotājs, pasaules eksrekordists.

Latvija ir piedzīvojusi dažādus laikus – gan cara, gan Ulmaņa un Hitlera, pēckara laiks Latvijā tiek saukts par Staļina laiku.

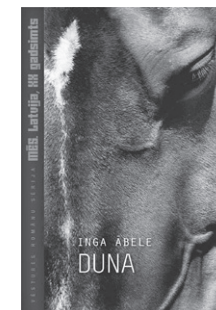
Tas iezīmējas ar apdullinošu propagandu, neapmierināto iznīcināšanu, cilvēku izvešanu, čekas uzraudzību un visatļautību. Tragisks, pretrunīgs, viens no sarežģītākajiem laikiem Latvijas vēsturē, tomēr kā visos laikos – daudz tajā izšķir personības. Romānā aprakstītā personība ir Andrievs Radvilis – cilvēks, kam nav sveša ticība, drosme, cilvēciņa un liela mīlestība.

Stūra mājā Andrievs satiek Jersikas Madaliņas katoļu baznīcas prāvestu Viļumu, kurš kādā no situācijām lūdzas par čekistiem: „Dievs, piedod tiem, jo tie nezina, ko dara.”

Skarbi, traģiski un nežēlīgi, cilvēka saprātam neaptverami notikumi risinājušies Staļina laikā, bet kas šobrīd notiek mūsdienu pasaulē?

„Katram ūdenim ir dziesma. Cilvēkiem ir jāvēsta tev stāsts, lai darītu tevi laimīgu un tu justos drošībā. Katrai vietai ir stāsts,” – vēsta kāds teiciens.

Sanita Solovjeva

MANA LŪGŠANA TIEK UZKLAUSĪTA

Kopš augusta biju bez darba, jo ofisu, kurā strādāju, slēdza. Pirmos mēnešus biju optimisma pilna, jo parasti zaudētā vietā ātri cenšos atrast citu darbu. Šoreiz bija savādāk. Darba trūkuma dēļ mana ģimene nonāca finansiālās grūtībās.

Nevarējām nomaksāt rēķinus, kas jau tā ir samazināti līdz minimumam. Pirms Ziemassvētkiem, kad bija visgrūtākais periods, sarunā ar draudzes locekli Olgu, saņēmu ieteikumu griezties pie priestera Pāvila ar lūgumu palīdzēt. Bija ļoti neērti, bet, Olgas iedrošināta, palīdzību lūdzu. Caur biedrību „Caritas Latvija” tika sniegts atbalsts, kas izglāba manu ģimeni no elektrības atslēgšanas. Priesteris ieteica noorganizēt lūgšanas, kurās piedalītos tuvi draudzes locekļi. Tā arī izdarījām. Dievam lūdzu, lai dod gudrību atrast darbu. Vairāki draudzes locekļi centās palīdzēt, informējot, kur manījuši darba vakances.

Savu CV nosūtīju vairākiem uzņēmumiem, bet vai nu nebija atbildes vispār, vai atbildēja, ka darbinieks jau pieņemts.

Pēc kāda laika, dežurējot kapelā, acis

iekrita jaunākais draudzes avīzes „Kalnā” numurs. Izlasīju to no vāka līdz vākam, un manu uzmanību piesaistīja raksts par svēto priesteri mocekli Vladislavu Litaunieku. Bija nopublicēta novenna viņam par godu.

Esot tik bezpalīdzīgā situācijā, nolēmu caur novennu palūgt palīdzību priesterim. Slava Dievam! Jau piektajā dienā kad sāku lūgties, saņēmu divus darba piedāvājumus. Biju uz pārrunām abās vietās. Vienā no tām bija gatavi mani pieņemt darbā uzreiz, un es pieņēmu šo piedāvājumu.

Pēc līguma parakstīšanas biju tik priecīga, gribējās visiem stāstīt par priesteri Litaunieka palīdzību. Pārmetu, kāpēc agrāk par to neiedomājos, kaut priesteris Pāvils iepriekš bija teicis: „Palūdziet palīdzību kādam svētajam!” Tas kaut kā bija izskrējis no galvas.

Secinājums – tikai Dieva svētība var līdzēt, vajag lūgties, jo kā teikts Bībelē: „Lūdz, un Tev taps dots, klauvē, un Tev taps atvērts!”

Sandra Šarma

PĀRIS VĀRDOS PAR BŪTISKO DRAUDZES DZĪVĒ

19. martā – Sv. Jāzepa dienā mūsu draudzē viesosies pārstāvji no „Radio Marija”. Viņiem ir doma no Madonas katoļu baznīcas tiešraidē translēt „Rūgtās asaras” un Svēto Misi.

2. aprīlī uz rīta Misi pie mums ieradīsies valmierieši Gints un Silvija Lapiņi. Tā kā **no 1. marta līdz 9. aprīlim** Madonā notiek ekumeniskas lūgšanas par to, lai Madonas slimnīcā netiktu veikti aborti, abi ārsti pastāstīs par savu pieredzi saistībā ar dzīvību.

9. aprīlī – Pūpolu jeb Palmu svētdienā –

noslēdzot Lūgšanu akciju par dzīvību, kas notiek Lielā gavēņa laikā, notiks gājiens no Madonas Lūgšanu kapelas līdz Madonas slimnīcai. Gājienā aicināti piedalīties visu iesaistīto draudžu pārstāvji, kā lieli, tā mazi interesenti.

21. maijā uz mūsu draudzi vizitācijā atbrauks arhibīskaps Zbigņevs Stankevičs. Ikviens, kas šai dienā caur arhibīskapa rokām vēlas saņemt lestimprināšanas sakramentu, aicināts pieteikties pie priestera Pāvila.

Redakcija

Ercenģelis Mihails

Šai pasaulē bija, ir un būs garīgā cīņa.

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien – plkst. 8
Otrdien, ceturtdien, piektdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 10
Svētdien – plkst. 11 un 18
Piektdien plkst. 17 – Krustaceļš
Svētdien plkst. 10 un plkst. 17.30 –
pirms Sv. Mises “Rūgtās asaras”

Draudzes kalpojumi

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Alfa kursi

Laiks: trešdienās plkst. 18.30
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Māriete Kampāne (t. 28689511)

Draudzes koris

Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katrā mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katrā mēneša otrā otrdienā
Vieta: pie draudzes vīriem
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Muzikālās nodarbības bērniem „Mazais Jēriņš” (5–7 gadi)

Vieta: Jauniešu centrs KUBS (Raiņa 12)
Kontakti: Dace Sināte (t. 26442207)

Jauniešu tikšanās

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Lauma (t.26350919), Zane
(t.28318430)

Senioru brokastis

Laiks: katrā mēneša trešā trešdienā
pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Veneranda Peļņa (t. 26592737)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola, Aija Mālniece
(t. 26253927), Agnese Liepiņa (t. 26388710),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – foto kolāža.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.